

Με την αφορμή της παρουσίασης της νέας του ποιητικής συλλογής **«Στο πλήρωμα του τρόμου»**, η **Παντιέρα** ζήτησε από τον γνωστό ηθοποιό, σκηνοθέτη και συγγραφέα **Κίμωνα Ρηγόπουλο** μια μικρή συνέντευξη. Ανταποκρίθηκε ευγενικά, και προέκυψε το παρακάτω ιδιαίτερα ενδιαφέρον κείμενο.

Να σημειώσουμε ότι η παρουσίαση του βιβλίου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΚΨΜ**, θα γίνει την **Τρίτη 17 Μαΐου 2016** στις **8:30 μ.μ.**, στο **Polis Art Cafe**, Πεσμαζόγλου 5 & Σταδίου (Στοά του Βιβλίου).

Θα μιλήσουν οι **Γιάννης Μανιάτης**, φιλόλογος, **Ματίνα Μόσχοβη**, ποιήτρια και **Ισαάκ Σούσης**, στιχουργός.

Ποιήματα της συλλογής θα διαβάσει η ηθοποιός **Τζένη Σκαρλάτου**.

Θα παίξουν οι μουσικοί: **Βασιλική Μαζαράκη**, βιολί, **Βασίλης Δρογκάρης**, ακορντεόν, **Κώστας Παπακωστόπουλος**, κιθάρα και **Θανάσης Σοφράς**, κοντραμπάσο.

Θα τραγουδήσει ο **Γιώργος Περού**.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Οι εκδόσεις ΚΨΜ

σας προσκαλούν στην παρουσίαση της ποιητικής συλλογής του Κίμωνα Ρηγόπουλου «Στο πλήρωμα του τρόμου» την Τρίτη 17 Μαΐου, στις 8:30 μ.μ., στο Polis Art Cafe, Πεσματζόγλου 5 & Σταδίου (Στοά του Βιβλίου).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΨΜ

Θα μιλήσουν οι:
Γιάννης Μανιάτης, φιλόλογος
Ματίνα Μόσχοβη, ποιήτρια
Ισαάκ Σούσης, σπιουργός

Ποιήματα της συλλογής θα διαβάσει η ηθοποιός Τζένη Σκαρλάτου.

Θα παίξουν οι μουσικοί:
Βασιλική Μαζαράκη, βιολί
Βασίλης Δρογκάρης, ακορντεόν
Κώστας Παπακωστόπουλος, κιθάρα
Θανάσης Σοφράς, κοντραμπάσο
Θα τραγουδήσει ο Γιώργος Περού.

-Σαν θεατρικός συγγραφέας, γράφεις πολιτικό θέατρο. Ισχύει το ίδιο και για το ποιητικό σου έργο;

Δεν γράφω μόνο πολιτικό θέατρο. Γράφω κάθε φορά γι' αυτό που με διακατέχει, γράφω γιατί δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Όμως ζω σε μια κοινωνία πάσχουσα και δεν μπορώ να απογειωθώ από αυτή την πραγματικότητα. Θέλω το έργο μου να διαλέγεται με την εποχή μου αλλά και να υπερβαίνει τις ασφυκτικές συνιστώσες της. Κυρίως θέλω να υπάρχω αυθεντικά μέσα στη γραφή μου. Να με αναγνωρίζω σε αυτήν καταργώντας την σπουδαιοφάνεια του συγγραφέα.

Το ίδιο ισχύει νομίζω και για την ποίησή μου. Αλλάζει βέβαια η φόρμα έκφρασης, αλλά παραμένει το ίδιο ζητούμενο: να πυροδοτήσεις την συγκίνηση ψάχνοντας ακόμα και στα ερείπια μιας καθημαγμένης χώρας το υλικό της εργασίας σου. Όπως ένας διασώστης που υπερήφανος ουρλιάζει από χαρά: βρήκα άνθρωπο στα χαλάσματα και αναπνέει ακόμα.

-Είναι μήπως πολυτέλεια η ποίηση στους καιρούς των μνημονίων, της ανεργίας και του "κόφτη"; Το ερώτημα είναι διπλό: Πολυτέλεια για τον δημιουργό; Πολυτέλεια για τον αναγνώστη;

Ζήτηω που καήκαμε, αν το θεωρήσουμε πολυτέλεια. Σε μια εποχή που η παθογένεια του

καπιταλισμού παροξύνεται και αυτός εξαπολύει την κρίση του με όρους «φυσικής καταστροφής» ή θα σκύψουμε το κεφάλι εκκλιπαρώντας τον δήμιο για επιείκεια ή θα αντισταθούμε ορθώνοντας λόγο και όχι φθόγγους.

Αν επικρατήσει ο νόμος της αφασίας, αν αδειάσουν ολότελα οι λέξεις από το νόημά τους, αν η ξηρασία κάψει ό, τι ακόμα θάλλει μέσα μας, τότε θα έχουμε τελειώσει σαν είδος.

Δεν είναι πολυτέλεια να επιμένεις να συνομιλείς με τους ανθρώπους για τα ανθρώπινα. Δεν είναι ανεδαφικό να σκέφτεσαι και να καταστρώνεις την «έξοδο» την στιγμή που σείεται το έδαφος κάτω από τα πόδια σου.

Σκεφτείτε και το τοπίο μετά την καταστροφή. Πώς θα είναι; Πώς θέλουμε να είναι ώστε να το σχεδιάσουμε; Κάποιοι διασωθέντες οσφυοκάμπτες που συνεννοούνται με νοήματα; Ή κάποιοι ευθυτενείς άνθρωποι που με τα υλικά της δοκιμασμένης αντοχής τους χτίζουν τραγουδώντας τον ύμνο του εξανθρωπισμού τους;

Αν αυτές οι στοιχειώδεις σκέψεις θεωρούνται ρομαντικές, αυτό σημαίνει ότι ένας ψοφοδεής πραγματισμός έχει αλώσει και την εναπομείνασα αριστερά. Και μια τέτοια αριστερά, διαποτισμένη μέχρι μυελού των οστών από μια «συνδικαλιστική» αντίληψη της ύπαρξης, δεν μπορεί να συνεγείρει. Μπορεί μόνο να ανακυκλώνει το πρόβλημα οχυρωμένη πίσω από μια αδιέξοδη πεπατημένη μικρών οριζόντων. Όλα επείγουν και όλα τα επείγοντα μπορούν να συνδυαστούν.

-Σε άλλες, πολιτικά ίσως πιο δύσκολες εποχές, υπήρξε στη χώρα μας μια πλούσια πολιτιστική άνθιση. Σήμερα δεν παρατηρείται κάτι ανάλογο... Πού το αποδίδεις;

Είναι η εποχή των δανείων από την αστική πραμάτεια της υποκουλτούρας. Δάνεια με πολύ υψηλό επιτόκιο για την συνείδηση των ανθρώπων. Κόστος δυσβάσταχτο. Μια σύμβαση ετεροβαρής, που θα έλεγε και κάποιος νομικός. Σου δανείζω σκουπίδια και δεν θέλω να μου τα γυρίσεις ποτέ πίσω. Εσύ θα τα καταναλώνεις λιγούρικα και θα αισθάνεσαι και τυχερός που δεν σε πετάμε έξω από το συμπόσιο. Θα έχεις στο μεταξύ γίνει ενεργούμενό μου. Γιατί αυτή η αισθητική που γενναιόδωρα σου προσφέρω είναι ο ιός που μας ενώνει. Ο ιός της ασχήμιας. Εσύ θα ακούς τον Ρουβά στον Άγιο Ιερόθεο κι εγώ στην Εκάλη. Οι κοινωνικές θέσεις μας δεν διαταράσσονται φυσικά. Απλά εσύ έχεις ήδη υποστεί μια βλάβη ανεπανόρθωτη- πνευματική και ψυχική- που διαιώνίζει την βασιλεία μου και καθηλώνεσαι με τρόπο που το αφύσικο αρχίζεις να το θεωρείς φυσικό και το μερτικό σου στην αθλιότητα ευλογία. Γι' αυτό και πιστεύω ότι πρέπει να «πειράξουμε» τον δείκτη μέτρησης δυσκολίας

της κάθε εποχής.

Την δεκαετία του 1960 π.χ. η πλούσια πολιτιστική άνθιση στην οποία αναφέρεστε ήταν αναπόσπαστο μέρος ενός πολιτικού κινήματος, που ασφυκτιούσε και αναζητούσε τρόπους και δρόμους για να αναπνεύσει. Αυτή η άνθιση ενθαρρύνθηκε από την αριστερά που, διατηρώντας το ηθικό πλεονέκτημα, ήταν υποχρεωμένη να ξαναβρεί τη λαλιά της μετά τον εμφύλιο. Ήταν γι' αυτήν κυριολεκτικά λόγος ύπαρξης.

Σήμερα και ως προς αυτό, τα πράγματα είναι πολύ πιο δύσκολα και πιο σύνθετα. Ο μέσος αισθητικός όρος χτυπάει ναδίρ και η αριστερά δεν έχει πάρει χαμπάρι. Δεν μπορείς να διεκδικήσεις πειστικά την πολιτική ηγεμονία αν δεν ανακτήσεις συγχρόνως το ηθικό πλεονέκτημα, αν δεν μεσολαβήσει μια νέα παραγωγή ομορφιάς. Όχι άλλο Πλιάτσικα, αλλά και όχι άλλο Μικρούτσικο και Θηβαίο. Οι άνθρωποι που χρησιμοποίησαν την αριστερά ίσα ίσα για να ισορροπούν σε δυο βάρκες, είναι οι ίδιοι άνθρωποι που χρησιμοποιήθηκαν από την ανέμπνευστη αριστερά σε ένα δούναι και λαβείν ανάξιο του ιστορικού ρόλου και προορισμού της. Και όμως, παράγεται πολιτισμός υψηλής αισθητικής και χρεώνεται στην αριστερά να τον αναδείξει και να τον ενθαρρύνει.

-Ήρθε όμως, νομίζω το «πλήρωμα του χρόνου» να μιλήσουμε για το «Πλήρωμα του τρόμου», την τελευταία σου ποιητική συλλογή. Τι πραγματεύεται και πού παραπέμπει ο τίτλος;

Ο τίτλος φωτογραφίζει την κυριολεξία μιας κοινωνίας στα όριά της. Που θα αποφασίσει αν θα γίνει θήραμα των βαρβάρων ή θα αρνηθεί. Στο πλήρωμα μιας κατάστασης δεν «καθαρίζεις» με μικρές αβαρίες και σέρβις. Το ερώτημα έχει τεθεί και δεν μπορούμε να παριστάνουμε ότι θα αιωρείται επ' άπειρον. Είμαστε ήδη στο στόμα του θηρίου και αν δεν το ξεδοντιάσουμε για να πούμε 'φτου ξελευθερία' θα μας καταπιεί κι εμείς θα ανησυχούμε ακόμα για την πέψη του. Βαθιά αλλοτριωμένοι, ανεπανόρθωτα μοιραίοι. Αυτό το μεταίχμιακό τοπίο πραγματεύεται η ποίησή μου. **Είναι μέρος του τοπίου και η άρνησή του.**

Τη συνέντευξη πήρε ο Ν.Ξ.